

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ,

ΤΗΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗΝ ΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

1. Πέτρ. 4. 8. **Ἡ** ΑΓΑΠΗ καλύπτει πλήθος ἁμαρτιῶν.
1. Κορ. 13. **Χ**ωρὶς τῆς ἀγάπης πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ εἰσιν
1. 3. οὐδέν. Ἐκ τῆς ἀγάπης κρέμανται ὅλος ὁ
Ματθ. 22. νόμος καὶ οἱ προφῆται. Ἡ ἀγάπη ἐστὶ τὸ
40. νόμος καὶ οἱ προφῆται. Ἡ ἀγάπη ἐστὶν ὁ
Ρωμ. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου. Ἡ ἀγάπη ἐστὶν ὁ
10. χαρακτήρ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ,
Ἰωάν. 13. ἡγουν ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ γνῶρισμα τῶν
35. σωζομένων. Ἡ ἀγάπη ἐστὶν ἀρετὴ μείζων
1. Κορ. 13. καὶ αὐτῆς τῆς πίστεως, καὶ τῆς πρὸς
13. θεὸν ἐλπίδος. Ὅστις οὐ χωρίζεται ἀπὸ τῆς
ἀγάπης, ἐκείνος ἠνωμένος ἐστὶ μετὰ τοῦ

θεοῦ, καὶ ὁ θεὸς οὐ χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ.
« Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ
» ἀγάπῃ, ἐν τῷ θεῷ μένει, καὶ ὁ θεὸς ἐν
» αὐτῷ. » Ἀλλὰ πῶς ἀράγε δυνάμεθα ἡμεῖς
θησαυρίσαι τοιοῦτον ἀτίμητον θησαυρὸν;
ποία ἡ ὁδὸς; ποῖος ὁ τρόπος; ποῖον τὸ
μέσον; Τοῦτο περιέχει ἡ διδασκαλία τοῦ
θηγαύρου Παύλου, ἣν σήμερον ἠκούσαμεν.
δεικνύει τὴν ὁδόν, δι' ἧς φθάνομεν διδάσκει
τὸν τρόπον, δι' οὗ θησαυρίζομεν. δηλοποιεῖ
τὸ μέσον, δι' οὗ ἐπιστηριζόμεθα εἰς τὴν

1. Ἰωάν. 16.

μακαρίαν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης· ὅθεν μᾶθημά ἐστι πλήρες πάσης σοφίας καὶ γνώσεως, μᾶθημα φωτίζον πάντα ἄνθρωπον πρὸς τὴν αἰώνιον σωτηρίαν· πληροφορεῖσθε περὶ τούτου, ἐὰν μετὰ προσοχῆς ἀκούσητε τῶν ἀναγινωσθέντων λόγων τὴν ἐρμηνείαν.

Ρωμ. 15.
1. 2. Ἄδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

Πῶς ἔστερξεν ὁ Παῦλος ἐπαινεῖσαι αὐτὸς ἑαυτὸν, λέγων· « Ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ ; » ἀρὰ γε ἀμνημόνησε τοῦ παραγγέλματος τοῦ λέγοντος· « Ἐγκωμιάζω σε ὁ πέλας ; » καὶ μὴ τὸ σὸν στόμα· ἀλλότριος, καὶ μὴ » τὰ σὰ χεῖλη ; » Ἠναγκάσθη ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος ὁμολογήσαι, ὅτι ἐστὶ δυνατός, ἵνα πείσῃ τοὺς ἀκούοντας, ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα οὐκ εἰσὶν ἀδύνατα. Ἐὰν ἔλεγεν, οἱ δυνατοὶ χρέος ἔχετε βαστάζειν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, καθεὶς ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτόν· καὶ τίς ἐστὶν ὁ δυνατός; καὶ οὕτω παρητοῦντο πάντες τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολικῆς ἐντολῆς· Ἰλέπε ὁμοως, πόσον ἐμετρίασε τὸν ἐπαινον, συγκαταμίξας ἑαυτὸν τοῖς ἄλλοις, καὶ εἰπὼν πληθυντικῶς· « Ὅφειλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοί. » Κατὰ τί δὲ ἦν αὐτὸς δυνατός; καὶ τίνας εἰσὶν οἱ δυνατοί, καὶ τίνας οἱ ἀδύνατοι; καὶ ποῖα εἰσὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων; καὶ πῶς βαστάζουσιν αὐτὰ οἱ δυνατοί, ἐὰν μὴ ἀρέσκωσιν ἑαυτοῖς; Δυνατὸς ἦν ὁ Παῦλος κα-

τὰ τὴν ὑπὸ θεοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ σοφίαν καὶ χάριν, καὶ κατὰ τὴν αὐτῷ παρουσίαν τῆς ἀρετῆς. Δυνατοὶ δὲ εἰσι καὶ πάντες οἱ τούτου μιμηταί, οἱ εἰς ὕψος ἀρετῆς ἀρθέντες καὶ ἐσηριγμένοι ἐν αὐτῇ. Ἀδύνατοι δὲ εἰσιν ὅσοι οὐδὲ ἔφθασαν εἰς μέτρα ἀρετῆς, οὐδὲ ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν θείων ἐντολῶν. Ἀσθενήματα δὲ εἰσι τὰ τούτων σφάλματα καὶ τὰ ἐλαττώματα. Βαστάζουσι δὲ αὐτὰ οἱ δυνατοί, ὅταν μὴ μισοῦντες, μηδὲ ἀποστρεφόμενοι αὐτούς, ὑποφέρωσι σπουδάζοντες πακτοιοτρόπως ὑπὲρ τῆς τούτων διορθώσεως, καθὼς ἐπιτίει ὁ Παῦλος διὸ καὶ ἔλεγεν· « Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν 1. Κορ. 9.
22. » ὡς ἀσθενῆς, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω, » τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως » τινὰς σώσω. » Ἐκεῖνοι δὲ βαστάζουσι τῶν ἀδυνάτων τὰ ἀσθενήματα, ὅσοι οὐκ ἀρέσκουσιν ἑαυτοῖς, τουτέστιν ὅσοι οὐκ εἰσὶ φίλαυτοι, διότι ὁ φίλαυτος, μόνον ἑαυτὸν ἀγαπῶν, οὐδὲν ὑποφέρει ἐναντίον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρεσκείας, οὐδὲ φροντίζει ὅπως περὶ ἄλλου τινός, εἰμὴ περὶ ἑαυτοῦ μόνου. Ἐὰν οὖν βαστάζωμεν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, φεύγει ἀφ' ἡμῶν ἡ φιλαυτία, καὶ ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ἡ μακαρία ἀγάπη, ἥτις ἐστὶ τοῦ νόμου τὸ πλήρωμα· διὸ ἔλεγεν ἀλλαχοῦ ὁ πανεύφημος Παῦλος· « Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως 2. Γαλ. 6. 2. » ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ. » Ἴδου οὖν ἡ ὁδός, ἡ φέρουσα ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀγάπην, καὶ ὁ τρόπος καὶ τὸ μέσον, δι' οὗ στηριζόμεθα ἐν αὐτῇ. Βλέπε δὲ, πῶς παραγγείλας, ἵνα μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκωμεν, ἐ-

φανέρωσεν, εἰς ποῖον πρέπον, ἐστὶν ἵνα ἀρ-
σωμεν, καὶ κατὰ τι, εἰπών·

Ρωμ. 15.
2.

« Ἐκαστος γὰρ ὑμῶν τῷ πλησίον
ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκο-
δομήν.

Κατὰ δύο τρόπους γινόμεθα ἀρεστοὶ
εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ συμβοηθοῦντες αὐ-
τοὺς, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὰς πονηρὰς αὐτῶν
ἐπιθυμίας, ἢ συνεργοῦντες, ἵνα τελειώσωσι
τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν θελήματα· διὰ τοῦτο δὲ
ὁ ἀπόστολος οὐκ εἶπεν ἀπλῶς· ἕκαστος ὑμῶν
ἀρεσκέτω τῷ πλησίον, ἀλλὰ προσέθηκε τὸ,
» Εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν. » Περὶ
τούτου δὲ πρὸς τοὺς Κορινθίους γράφων,

1. Κορ. 10
33.

« Καθὼς καὶ γὰρ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ
» ζητῶν τὸ ἑμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ
» τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσιν. » Ἐὰν οὖν
σπουδάζης γενέσθαι ἀρεστὸς εἰς τὸν πλησίον
σου, σκοπὸν ἔχων, ἵνα πείσῃς αὐτὸν κατορ-
θῶσαι τὰ ἀγαθὰ ἔργα, πρὸς οἰκοδομήν καὶ
ὠφέλειαν αὐτοῦ, τότε ἐκπληροῖς τὴν ἀπο-
στολικὴν ἐντολήν. Ἐὰν δὲ γίνεσαι ἀρεστὸς
εἰς τὸν πλησίον σου, συμβοηθῶν καὶ συν-
εργῶν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν πονη-
ρῶν αὐτοῦ βουλευμάτων, παραβαίνεις τὴν
ἀποστολικὴν ἐντολήν, οὐχ ὑπηρετεῖς τὸν
Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλὰ γίνεσαι συγκοινω-
νός τῶν τοῦ πλησίον σου ἀμαρτημάτων·
περὶ ταύτης τῆς ἐπιβλαβοῦς ἀρεσκείας
ἔλεγεν ὁ αὐτὸς θεῖος ἀπόστολος· « Ἦ ζητῶ
» ἀνθρώπων ἀρέσκειν, εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις

» ἤρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἤμην. »
Καὶ παρήγγελλε δὲ, ἵνα μὴ μόνον ἀπέχω-
μεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀρεσκείας, ἀλλὰ καὶ
ἐλέγχωμεν τῆς ἀμαρτίας τὰ ἔργα· « Μὴ ^{Ἐφ. 5. 11.}
» συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις
» τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. »
Ἐπιβεβαιοὶ δὲ τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν
αὐτοῦ διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, λέγων·

Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ^{Ρωμ. 8. 3.}
ἤρесе, ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται·
οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων σε
ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

Καὶ ἐν τούτοις μετέρχεται ὁ θεῖος
Παῦλος, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συνήθειαν, τὸ
σχῆμα τῆς ἐλλείψεως, ἵνα δὲ κατανοήσης
τὸ νόημα, ἀναπλήρωσον τὰ προκείμενα
λόγια οὕτω· Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ
ἤρесе, ἀλλ' ὠνειδίσθη, καθὼς γέγραπται.
Ἄλλὰ πῶς ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρесе; εἰς
αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον οὐδὲ οἱ ὄνειδισμοὶ ἤρε-
σκον, οὐδὲ ὁ θάνατος· διὸ παρακαλῶν ἔλε-
γε· « Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάραχται· καὶ τί <sup>ἰωάν. 12.
27.</sup>
» εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας
» ταύτης. Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, πα-
» ρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο. »
Κἀν δὲ οὐκ ἤρесе αὐτῷ τὸ ποτήριον τῶν <sup>Ματθ. 26.
29.</sup>
ὄνειδισμῶν καὶ τοῦ θανάτου, ὁμοῦς ἔσερξεν
αὐτὰ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. « Πλὴν, εἶπεν, <sup>Αὐτ. 40.
Ἐβρ. 12. 2.</sup>
» εἰ οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. » Καὶ,
» Ἄντι τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς, ὑπέ-
» μεινε σαυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας. »

Ρωμ. 10.

Φανερόν δέ ἐστιν, ὅτι ὠνειδίσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, πότε μὲν λέγοντες· « Τί ὅτι μετὰ
 » τῶν τελωνῶν ἐσθίει καὶ πίνει » πότε δέ·
 « Εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν, τίς καὶ
 » ποταπὴ ἢ γυνὴ, ἣτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι
 » ἀμαρτωλὸς ἐστιν. » Ἄλλοτε δέ· « Ἐν τῷ
 » ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαι-
 » μόνια. » Καὶ ἄλλοτε πάλιν· « Οὐ καλῶς
 » λέγομεν, ὅτι Σαμαρείτης εἶ σὺ, καὶ δαι-
 » μόνιον ἔχεις ; » Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ καιρῷ
 τοῦ πάθους, καὶ ὅταν ἐκρέματο ἐν τῷ ξύλῳ
 τοῦ σταυροῦ, « Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐ-
 » βλασφήμουν αὐτόν, καὶ οἱ ἀρχιερεῖς με-
 » τὰ τῶν γραμματέων ἐνέπαιζον αὐτόν·
 « Καὶ οἱ λησταί, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ,
 » ὠνειδίζον αὐτῷ. » Σημείωσαι δέ, ὅτι
 τὴν περὶ τῶν ὀνειδισμῶν προφητείαν ἐμε-
 λῶδησεν ὁ Δαβὶδ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ, λαλοῦντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 πατέρα, καὶ λέγοντος· ὦ πάτερ, « Οἱ ὀνει-
 » δισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ'
 » ἐμέ. » Ἀληθῶς δὲ τὸν θεὸν ὠνειδίζον οἱ
 ὀνειδίζοντες τὸν Χριστόν, ἐπειδὴ υἱὸς θεοῦ,
 καὶ θεὸς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐν μετὰ τοῦ πα-
 τρός αὐτοῦ, κατὰ τὸν λόγον τῆς ἐνιαίου
 οὐσίας τῆς θεότητος, ὡς αὐτὸς ἐδίδαξεν,
 εἰπὼν· « Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐσμεν. »
 Καθὼς δὲ ὁ δεχόμενος τὸν Ἰησοῦν Χριστόν,
 δέχεται καὶ τὸν ἀποσεύλαντα αὐτόν, κατὰ
 τὸ· « Ὅς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀ-
 ποσεύλαντά με· οὕτω καὶ ὁ ὀνειδίζων τὸν
 Ἰησοῦν Χριστόν, ὀνειδίζει τὸν ἀποσεύ-
 λαντα αὐτόν θεὸν καὶ πατέρα αὐτοῦ· ἀκου-
 σον δὲ καὶ τὸ, διὰ ποῖον λόγον ἀνέφερον ὁ

ἀπόστολος τὴν περὶ τῶν ὀνειδισμῶν τοῦ
 Ἰησοῦ Χριστοῦ προφητείαν.

Ἔσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμε-
 τέραν διδασκαλίαν προεγράφη ἵνα
 διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλή-
 σεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

Ἀνέφερον, λέγει, τὰ λόγια τοῦ προφη-
 τάνακτος Δαβὶδ, δι' ὧν προεφήτευσεν περὶ
 τῶν ὀνειδισμῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ὅσα
 ἐγράφησαν εἰς τὰς ἀγίας γραφάς, πρὶν ἢ
 τελεσθῶσι, προεγράφησαν πρὸς διδασκα-
 λίαν καὶ νουθεσίαν ἡμῶν· προεγράφησαν,
 ἵνα βλέποντες ἡμεῖς ἐν ταῖς ἀγίαις γραφαῖς
 τοὺς ὑπὸ τῶν προφητῶν προῤῥηθέντας
 ὀνειδισμοὺς, ὅσους ὁ Χριστὸς διὰ τὴν πρὸς
 ἡμᾶς ἀγάπην αὐτοῦ ὑπέμεινεν, ὑπομένω-
 μεν καὶ ἡμεῖς πᾶσαν θλίψιν καὶ ὀνειδισμόν
 ὑπὲρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ τοῦ πλησίον,
 παρηγορούμενοι· δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν λόγων
 τῶν θείων γραφῶν, ἔχωμεν πᾶσαν τὴν ἐλ-
 πίδα ἡμῶν πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν,
 τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ὁ δὲ θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ
 τῆς παρακλήσεως δώη ὑμῖν τὸ αὐτὸ
 φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστόν·
 Ἰησοῦν ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ σῶ-
 ματι δοξάζητε τὸν θεὸν καὶ πατέ-
 ρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐχεται ὁ πανσέβαστος τοῦ Κυρίου ἀπό-

στολος τοὺς Ῥωμαίους, πρὸς οὓς ἔγραφε, δι' αὐτῶν δὲ καὶ πάντα τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, ἵνα ὁ θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὅπως μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ πάντες ἅμα δι' ἐνὸς στόματος δοξάσωσι τὸν θεόν, καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τί ὠνόμασε τὸν θεόν, θεὸν τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως; Ἡ καθότι μακροθυμῶν ὑποφέρει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀγαπῶν δὲ τοὺς δικαίους παρηγορεῖ αὐτούς· ἢ καθότι αὐτός ἐστιν ὁ δοτὴρ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας· ἢ καθότι κατοικεῖ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀρετὴν τῆς ὑπομονῆς, καὶ εὐρίσκουσιν ἐν ταῖς ἀγίαις γραφαῖς τὴν ἐν πάσαις ταῖς περιστάσεσιν αὐτῶν δραστήριον παραμυθίαν. Τὸ αὐτὸ δὲ φρονοῦμεν, ὅταν τὰ νοήματα ἡμῶν ὑπάρχωσι σύμφωνα, καὶ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχοντα· ἔλεπε δὲ, ὅτι οὐκ εἶπε μόνον· « Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, » ἀλλὰ προσέθηκε καὶ τὸ, « Κατὰ Χριστὸν » Ἰησοῦν· διότι πολλάκις συμφωνοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ὄχι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, σύμφωνα δηλαδή εἰσιν οἱ ἄπιστοι εἰς τὴν ἀπιστίαν, οἱ αἰρετικοί, εἰς τὰ αἰρετικά αὐτῶν φρονήματα, οἱ σχισματικοί, εἰς τὰς γνώμας τοῦ σχίσματος, οἱ λησαί, εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀρπαγῆς καὶ δυναστείας. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξώρισεν ἀπὸ τῆς ὁμοφροσύνης ὁ ἀπόστολος, εἰπὼν τὸ, « Κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν· » διότι ὅσοι ἔχουσι φρονήματα καὶ διαλογισμοὺς ἀρεστοὺς εἰς τὸν

Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκείνων καὶ ὁ νοῦς ἐλεύθερός ἐστι καὶ καθαρὸς ἀπὸ πάσης δυσεθείας, καὶ τὰ ἔργα ἀμόλυντα καὶ ἀγνά ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Ἀλλὰ πῶς οἱ πολλοί, πολλὰ ἔχοντες στόματα, δύνανται ἐνὶ σόματι προσφέρειν τὴν πρὸς τὸν θεὸν δοξολογίαν; Ὅταν οἱ πολλοὶ τὸ αὐτὸ φρόνημα καὶ νόημα ἔχωσι, τότε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ νόημα ἔχει καὶ ἡ τούτων δοξολογία· ὅθεν ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν, ὡς ἐξ ἐνὸς σώματος προσφερομένη λογίζεται, καὶ ὑπὸ πολλῶν σωμάτων ἐκφωνῆται καὶ προσφέρεται. Μετὰ τὴν τοιαύτην εὐχήν, ἐπαναλαμβάνει πάλιν ὁ ἀπόστολος τὸν λόγον περὶ τῆς ἀνοχῆς τῶν σφαλμάτων τοῦ πλησίον, καὶ περὶ τῆς ἐπιμελείας καὶ φροντίδος τῆς περὶ τούτου σωτηρίας.

Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Ἰησοῦς προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν θεοῦ, Ρωμ. 15.
7.

Προλαβὸν εἶπεν, ὅτι χρέος ἔχομεν βαστάζειν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων· καὶ ὅτι πρέπον ἐστίν, ἵνα καθεὶς ἀρέσκη εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ, σκοπὸν ἔχων τὴν τούτου ὠφέλειαν· ἔπειτα εὐχήθη, ἵνα ἐξαποστείλῃ ὁ θεὸς πρὸς αὐτοὺς τὴν ὁμοφροσύνην, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῆς πηγάζει ἡ ἀγάπη, ἐκ δὲ τῆς ἀγάπης ἡ ἀνοχὴ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ πλησίον, καὶ ἡ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ φροντίς, διὰ δὲ τῶν προκειμένων λόγων πάλιν τὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιῶ· « Διὸ προσλαμβάνεσθε, λέγει, ἀλλήλους. » Ἀλλὰ πῶς

προσλαμβάνομεν ἀλλήλους; « Καθὼς καὶ
 » ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς. » Πῶς δὲ
 προσελάβετο ἡμᾶς ὁ Χριστὸς; Αὐτὸς οὐκ
 ἀπεστράφη ἡμᾶς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
 ἀλλ' ἐβάστασεν αὐτάς, καὶ ἔπαθεν ὑπὲρ ἡ-
 μῶν, ἵνα διὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ ἰατρεύσῃ
 τὰ ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν τραύματα.

ἡ7. 53.
 4, 5.

« Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ
 » περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται. Αὐτὸς δὲ ἐτραυμα-
 » τίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν; καὶ με-
 » μαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, παι-
 » δεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι
 » αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν ». Ὅταν οὖν καὶ ἡ-
 μεῖς οὐκ ἀποστρεφώμεθα τὸν πλησίον ἡ-

μῶν διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποφέ-
 ροντες αὐτόν, πάσχωμεν καὶ παντὶ τρόπῳ
 ἀγωνιζώμεθα, ἵνα θεραπευθῆς ἀπὸ τῶν
 πληγῶν τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ, τύχη σωτηρίας,
 τότε προσλαμβάνομεν αὐτόν, καθὼς καὶ ὁ
 Χριστὸς προσελάβετο ἡμῶν. Σημείωσαι δὲ ;
 ὅτι τὸ ἔργον τοῦτό ἐστι δόξα τοῦ θεοῦ· διό-
 τι προσελάβετο, λέγει, ἡμᾶς ὁ Χριστὸς εἰς
 δόξαν θεοῦ. Ἀληθῶς δὲ ἡ διὰ τῆς ἐνσάρκου
 οἰκονομίας γενομένη σωτηρία τῶν ἀνθρώ-
 πων δόξα θεοῦ ἐστι· διότι οἱ διὰ Ἰησοῦ
 Χριστοῦ σωθέντες, αὐτοὶ διαπαντὸς προσ-
 φέρουσιν εἰς τὸν θεὸν τὴν εὐχαριστήριον
 δοξολογίαν.

